

hvad der bliver det næste, der kommer på banen.

Det var det, der var mit synspunkt, min pointe. Det var ikke noget med, at jeg ikke vidste noget, ikke var velinformeret, at vi ikke har været til alle møderne, og at vi ikke var klar over, hvad der lå i kortene. Men det var ministerens påstand om – og det var en ny påstand i forhold til det, vi tidligere har hørt – at der skulle være et politisk flertal, som havde presset ministeren til at fremsætte det konkrete lovforslag. Det er ikke tilfældet.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Til vejledning af hr. Bruno Jerup: Her i Folketinget, jeg tror såmænd også, det gjaldt hr. Bruno Jerup, var der en meget klar tilkendegivelse af, at Tvindimperiets skolevirksomhed ikke kunne accepteres længere, og at den form for skolevirksomhed måtte stoppe. Jeg undtager gerne hr. Bruno Jerup, hvis det er nødvendigt, men et meget klart flertal her i Folketinget var enig med mig i, at nu måtte den form for skolevirksomhed stoppe.

Regeringen og jeg har vurderet, at det lovforslag, der er fremsat, er svaret på det. Der kan så være delte meninger om det, måske mest om metoden, men ikke om, at der i Folketinget var et ønske om, at jeg skulle tage et initiativ og også ét, der kunne virke efter hensigten, og det er det, jeg har gjort.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Så er vi inde ved kernen. Det er ministeren, der har valgt, som det også blev sagt meget klart af Venstres ordfører, hr. Anders Mølgaard, fremgangsmåden og har fået den godkendt af sin regering. Men man kan ikke påstå, at det er et flertal i Folketinget, der har pålagt ministeren at lave en lov af den karakter. Det har overhovedet ikke foreligget på nogen af de ordførermøder, der har været med ministeren, eller ved behandlingen af lovforslag nr. L 218 og nr. L 219. Det har hverken direkte eller indirekte ligget i kortene eller været underforstået på nogen som helst måde.

Det forelå på mødet for 10-14 dage siden, hvor ministeren fremlagde loven for alle, men indtil da var den i princippet hemmelig, bortset fra at der selvfølgelig var en avis, der havde fået fat i den – det er så, hvad det er – men den var hemmelig, og vi så den først på det møde, og der var, så vidt jeg ved, heller ikke andre uden

for regeringspartierne, der havde set den før på det møde.

Det er sådan, det er.

Aage Frandsen (SF):

Som jeg gav udtryk for i begrundelsen, var formålet med forespørgslen, at det kunne ende med, at ministeren administrativt gør det, som man kan i henhold til gældende lovgivning, og at man, i det omfang gældende lovgivning ikke forekommer tilstrækkelig, søger at få ændret gældende lovgivning og så administrerer ifølge gældende lov i fremtiden. Jeg erkender, at det ikke lykkedes, i hvert fald ikke i dag.

Det andet, som vi selvfølgelig også har været interesseret i i forbindelse med denne debat, og som vi også bidrog med i debatten under første behandling af lovforslag nr. L 268, var at få de principielle ting ind i diskussionen om nr. L 268, nemlig om det var en lovgivning, der var på kanten af grundloven og gældende retsprincipper, eller det bare var en lov ligesom alle andre love.

Vi har også været meget interesseret i at få en mere principiel diskussion om friskoler, og hvad det betyder for friskoler, at man gennemfører en særlovgivning, og at man gennemfører en stram lovgivning. Den debat forekommer det os at det er lykkedes at få rejst også på en udmærket måde, uanset om vi er enige med andre, der har deltaget i debatten.

Jeg vil godt til undervisningsministeren sige, at vi ikke bebrejder undervisningsministeren, tværtimod, at undervisningsministeren har taget fat på spørgsmålet om, hvorvidt Tvindskoler og Tvindforetagender i det hele taget omgår lovgivningen på en ikke rimelig måde, og at de direkte bryder lovgivningen. Vi er tilfredse med, at ministeren gik ind i det, og vi kan beklage, og det har jeg også gjort i dag, at ministerens forgængere, hvor ministeren selv er én af dem, ikke på samme måde har gået til den med håndfasthed.

Men det er så spørgsmålet om, hvordan man griber det an, at ministeren er endt i denne situation, hvor ministeren siger, at man er nødt til at gøre det her, fordi man ikke kan gøre det ud fra den gældende lovgivning, for så taber vi måske sagerne. Det er jeg meget ked af at ministeren siger, for det er meget ubehageligt, at det skal være begrundelsen, men det er da ærlig snak.

En af grundene til, at det ikke kan lade sig gøre, er jo, at ministerens forgængere har været forsømmelige. Det er forvaltningsmyndigheden,